

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J.**, proti žalovanému **JUDr. P.**, správca konkurznej podstaty úpadcu **X.**, o určenie pravosti pohľadávky, na odvolanie **C.** proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. apríla 2008, 7 Cbi 90/06-55, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. apríla 2008 č. k. 7 Cbi 90/06-55 **potvrzuje**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 15.4.2008 7 Cbi 90/06-55 nepriznal **C.** náhradu nákladov vo výške 506,- Sk za poskytnuté informačné služby. Uviedol, že požiadal **C.** o oznámenie, či žalobca je vlastníkom cenných papierov – akcií **X.** **C.** oznámil súdu požadovanú informáciu a súčasne doručil súdu faktúru č. 2007125126 s fakturovanou sumou 506,- Sk v zmysle cenníka CD zo dňa 26.1.2007..

Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že účtovanie služieb v zmysle cenníka poskytovateľa informácie prislúcha len voči jeho klientom, pričom v tom prípade ide o vzťah súkromnoprávny. Naproti tomu je vzťah súdu ako orgánu štátu k **C.** vzťahom verejnoprávnym. Nejde teda o obchodný vzťah s dohodnutím ceny podľa cenníka vydaného na poskytovanie služieb svojím zákazníkom podľa zmluvy. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že súd nie je zákazníkom – klientom a má právo požadovať skutočnosti podľa § 128 O.s.p. Za poskytnutie požadovanej skutočnosti však prislúcha poskytovateľovi náhrada vecných nákladov, za ktoré treba považovať jeho vecné výdavky. K preukázaniu

výšky vecných nákladov zo strany poskytovateľa informácie nedošlo ani na základe výzvy súdu zo dňa 19.3.2008.

Proti uzneseniu podal C.. dňa 5.5.2008 odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. V podanom odvolaní uviedol, že súdy majú povinnosť rozhodovať tak, aby bola dodržiavaná zákonnosť rozhodnutí. Jeho žiadosť na úhradu poskytnutej služby vychádza z platného a účinného zákona a predpisov schválených príslušnými inštitúciami v zmysle zákona. Tvrdil, že pri stanovovaní výšky cien v cenníku sa vždy berie do úvahy hľadisko nákladovosti, a preto považuje fakturovanie ceny za legálne a v súlade so zákonom, pričom je potrebné mať na zreteli, že zákon č. 566/2001 Z.z. má rovnakú právnu silu ako Občiansky súdny poriadok. Opätovne poukázal na skutočnosť, že pri stanovení fakturovanej sumy vychádzal z ročných nákladov, ktoré sú kalkulované ako priame osobné náklady zamestnancov príslušného organizačného útvaru, ako aj pomernej časti fixných priamych nákladov na výkon služieb C. v pomere, v akom je počet služieb vykonaných zamestnancami uvedeného organizačného útvaru ku všetkým službám, ktoré za rok poskytne C.. Z týchto skutočností potom podľa názoru C.. vyplývajú jednotkové náklady na poskytnutie jednej služby, ktoré predstavujú sumu 202,46,- Sk. Zastáva teda názor, že suma 200,- Sk bez DPH za informačnú službu v plnej miere odráža jeho vecné náklady za poskytnutie príslušnej informácie. V podanom odvolaní navrhoval, aby mu odvolací súd priznal náhradu za poskytnuté služby, alebo aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 a ustanovenia § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p., bez nariadenia pojednávania v medziach dôvodov odvolania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 128 O.s.p. každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie súdu písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie súdu za náhradu vecných nákladov.

Je nepochybné, že odvolateľ na požiadanie súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 128 O.s.p. oznámil súdu požadované skutočnosti. Za ich oznámenie si vyúčtoval sumu 506,- Sk, a to ako odplatu za poskytnutú službu v zmysle Cenníka služieb C.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa v tom, že za náklady v zmysle ustanovenia § 128 O.s.p. nemožno považovať cenu za poskytnutú službu tak, ako ju účtuje C.. v zmysle svojho cenníka. Súd prvého stupňa správne rozlíšil súkromnoprávny vzťah odvolateľa vo voči jeho klientom od vzťahu súdu a C., ktorý je vzťahom verejnoprávnym. Tiež správne vyvodil že za poskytnutie požadovanej skutočnosti prislúcha poskytovateľovi náhrada vecných nákladov, za ktoré treba považovať jeho vecné výdavky.

Súd prvého stupňa skúmal vecné náklady C. v súvislosti s poskytnutím služby, a to výzvou zo dňa 19.3.2008. C.. však podaním zo dňa 8.4.2008 nepreukázal výšku vynaložených vecných nákladov v zmysle výzvy súdu prvého stupňa. V odvolaní uviedol, že ceny v cenníku sa stanovujú podľa kritéria nákladovosti v súvislosti s poskytnutím informačnej služby, a to pomerom počtu služieb vykonaných zamestnancami uvedeného organizačného útvaru ku všetkým službám, ktoré za rok poskytne C., avšak ročné osobné náklady a pomernú časť fixných nákladov nie je možné považovať v celom rozsahu za vecné náklady. Takéto abstraktné vyčíslenie vecných nákladov nie je možné zohľadniť, pretože v danom prípade je nevyhnutné vychádzať vždy z konkrétnych vecných nákladov, ktoré poskytovateľ musel vynaložiť v súvislosti s poskytnutím tej – ktorej konkrétnej informácie. Navyše je nutné konštatovať, že odvolateľ tiež ničím nepreukázal výšku jeho ročných nákladov uvedených v odvolaní.

Na základe uvedených skutočností preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave podľa ustanovenia § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 26. mája 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu